

[Gert Petersen.]

Den tilsvarende, jeg ved ikke, om jeg må have lov til at bruge ordet udvikling, synes ikke at være kommet så vidt i Sovjet.

Videre: Efter at nogle meldinger om opstilling af ABM-systemer i Sovjet, dvs. systemer af antiraketraketter, havde opskræmt den amerikanske offentlighed, gik man, uanset at meldingerne senere viste sig at være forhastede, i gang med selv at udvikle antiraketraketter. Og da man nu var begyndt at tænke i effektive antiraketraketsforsvarsbaner, måtte man selvfølgelig også spekulere på, hvordan man kunne gennembyrde et sådant forsvar. Resultatet blev vor civilisations nyeste og største triumf, nemlig MIRV-raketten, en raket, som også er under udvikling i Sovjetunionen. Ved MIRV er der tale om, at en enkelt raket udstyres med en klasse af atomare sprængladninger, hvor hver enkelt ladning er styrbar; når den har forladt raketten, kan man styre ladningen hen imod det mål, man ønsker at ramme. Hver amerikansk Poseidon-raket — og de første af dem produceres færdig i år, 1972, og skal installeres i atomubådene — skal rumme 10 sprængladninger, som altså hver er styrbare; de er ikke så slemme, de er kun på 50 kilotons, det vil sige, at man er kun i stand til at tilintetgøre Hiroshima to gange.

Af udviklinger inden for våbentechnikken, vi står over for de nærmeste år, skal jeg desuden nævne en ny flytype B1, der kan medføre 24 brintbomber, en ny atomubåd, ULMS, hvis kapacitet er sådan, at de havområder, hvorfra man kan ramme mål i Sovjetunionen, forøges med 10 gange i forhold til Polaris ubådene. Det er produktionen af disse to systemer, som er hovedårsagen til stigningen i det nye amerikanske militærbudget, og dertil kommer en videreudvikling af antiraketraketsystemerne. På den sovjetiske side regner man især med, at de meget store enkeltsprængladninger på SS9-raketterne — det er ladninger på 20-25 megatons hver — vil blive erstattet med flere mindre, separate ladninger på hver raket, styrbare ladninger, altså en overgang til MIRV.

Hvis det kapløb får lov til at fortsætte i det nuværende og det planlagte tempo, anslår de fleste vestlige eksperter, at USA i anden halvdel af 1970erne vil råde over

9.000-11.000 nukleare sprængladninger alene i sit langtrækkende system og Sovjetunionen over 4.000-6.000. Gratis er det selvsagt ikke. Verdens samlede militære rustningsudgifter lå i 1969 på godt 180 milliarder dollars eller 1.260.000 mill. kr. Af de 180 milliarder dollars tegnede de to pagtsystemer sig for 154 milliarder og USA og Sovjetunionen alene for 122 milliarder. Ifølge SIPRI, det svenske institut, ofrer man for tiden henimod 7 pct. af hele verdens bruttoprodukt på militæret; det svarer til den totale indkomst for halvdelen, den fattigste halvdel, af jordens befolkning, og spørgsmålet er så, hvad de tænker, og hvad de tænker om os.

Hvis nogen nu har ment, at alt dette her ikke kom sagen ved, så har de både ret og uret; de har ret, for så vidt som vor diskussion om de 7.000 mand og de 6 eller 9 eller 12 måneder simpelt hen ikke kan passes ind i det billede. De har uret, for så vidt som det netop er dette billede, der er realistisk og relevant, og det er denne realitet, som de unge, der er født efter år nul, som jeg vil have lov til at kalde 1945, da bomberne faldt i Hiroshima og Nagasaki, det er denne realitet, som disse unge så at sige har drukket ind med modermælken, og det er den, der får dem til at spørge: hvad i alverdens riger og lande er meningen med, at vi skal falde ned og springe op og udkæmpe den anden verdenskrig om igen? Og med endnu mere vægt spørge: hvad er meningen med, at vi gennem dansk militær skal have lod og del i alt dette vanvid? At Danmark har del deri, om end beskedne, bevar mig vel, lægges der jo ikke skjul på i forslaget om dækningsstyrken: i bemærkningerne henvises udtrykkelig til det fælles NATO-forsvar, et såkaldt forsvar, som de omtalte MIRV-raketter i givet fald også står til rådighed for.

En rationel dansk forsvarspolitik ville tage sit udgangspunkt i, at en krig i Europa på tværs af grænseskillet midt ned gennem vor verdensdel kun er tænkelig som et led i en krig mellem supermagterne, og at den derfor meget, meget hurtigt, uanset hvilke illusioner man måtte have gjort sig med fleksibelt forsvar osv., vil antage karakter af en krig på kernevåben. Og så er det en ringe trøst, at man måske i første omgang vil indskrænke sig til de taktiske kernevåben. En FN-kommission, der for et par år siden un-